

TREI POEME

Elena Liliana Popescu

Soțului meu, Nicolae

Ție, cel ce citești aceste poeme

Încearcă să lași deoparte grijile zilei pentru a putea pași împreună în realitatea Visului numit Poezie, deschizând poarta inimii tale acestor versuri, scrise anume pentru tine. Ele s-au născut în inima mea atunci când le era dat să se desprindă din lumea formelor-gânduri și a se înveșmânta în lumea formelor-cuvinte, pentru a se prezenta, împlinindu-și destinul, la ceremonia întâlnirii cu tine, cititorule.

Simplitatea, care în esența ei înseamnă Adevărul, nu poate fi exprimată decât prin tăcere. Toate cuvintele lumii nu fac altceva decât să încerce să descrie tăcerea. Cunoașterea de sine, idealul cel mai simplu și cel mai greu de atins, este scopul fiecărui om în parte și al lumii întregi, acestuia fiindu-i subjugate toate căutările noastre.

Uneori cântarea ia forma a ceea ce putem numi poezie. Poezii vin și pleacă, lăsând strădania lor în a dezvălui chipul nevăzut al Poeziei, care ne privește fără să ne judece de dincolo de vălul Iluziei.

Spune-mi

Nu ai crezut
că poți învinge doar atunci
când renunțând la orice armă,
vei lupta cu propria imagine
pentru eliberarea ta.

Nu te vei mai putea privi
în oglinzile care să te arate
slab sau trufaș,
neînfricat sau laș,
după dorință...

Ți s-a mai spus,
dar nu ai crezut...

În țara fără de oglinzi,
care îți va mai fi chipul,
te vei întreba atunci
încă o dată, și vei afla,

dacă vei lăsa răspunsul
să vină de la sine.

Ce vei avea de pierdut,
când căutarea va fi
singura realitate posibilă?

Care este drumul,
se-ntreabă cel care merge,
fără să știe, pe singurul drum
pe care poate s-ajungă?...

Unde să ajungă
dacă el este deja acolo,
chiar dacă nu poate încă să știe
că este câștigătorul?

Ce competiție este mai de temut
decât aceea în care tu
ești singurul concurent îndârjit?

Dar cum mai poți lupta
când adversarul poartă,
drept amuletă,
doar chipul tău?

„Alungă toate speranțele”, ți s-a spus,
pentru a putea să sperii cu adevărat!

Dar, spune-mi, la ce mai este bună speranța
pentru cel care are deja totul
Sau cunoașterea drumului de întoarcere,
pentru cel care a ajuns?...

Când totul se pierde

Ceasul nu s-a oprit dar orele
nu se mai văd marcate
pe cadranul Timpului
ce stă pe loc, în contemplare.

Perspectiva nu s-a pierdut
dar obiectele nu se mai văd

delimitate pe întinderea pură
a Spațiului – cel fără de nume.

Viața nu s-a sfârșit dar moartea
nu se mai vede la orizont
în așteptarea ființei ce se revolta
cândva, undeva, în țara uitării...

Totul este la locul său ca altădată
deși totul nu mai înseamnă nimic
când se pierde în spațiul fără de timp,
în timpul fără de spațiu...

Clipa aceea

Câteva cuvinte, ți-ai spus,
doar câteva cuvinte, și ai creat
o întreagă istorie, al cărei prezent
este deja ieri, așa cum mâine
va fi doar trecutul aceluia
ce-l va lăsa în urmă, pierdut
pentru totdeauna...

Doar un cuvânt, îți spui,
doar un cuvânt, și te-apropii
în drumul tău de nebănuitul pas
spre necunoscut, fără să te sperii
de gândul acela care ești și nu ești
tu, de clipa aceea în care poți să fii
și ești.